„Maar, kerel," zei Van Baarle, „hoe kun jij nou toch zoo praten? Wie vraagt er toch in 's hemelsnaam aan een Inlandsche: „Wil je dit doen of wil je dat doen?" Als je gaat vragen, zeggen ze doodleuk: „nee."

„Heeft zij dan „nee" gezegd?" vroeg Diggers kalm.

„Dat niet," gaf Van Baarle toe, „maar zij heeft ook alles aan je te danken!"

„Juist Van Baarle, dat is het hem, je moet maken dat de menschen wat aan je te danken hebben. Geen sigaar, bijvoorbeeld, die hun meestentijds wordt toegeworpen als een been aan een hond, maar laat ze iets hoogers aan je te danken hebben. Zorg dat ze je dankbaar kunnen zijn voor wat meegevoel, voor genegenheid en medeleven in hun blijdschap en smart... Ja, je vindt het natuurlijk nonsens, wat ik nu verkondig, daarvan ben ik overtuigd," voegde Diggers nog aan zijn woorden toe, toen hij zag, dat Van Baarle met een spotachtig lachje hem aanhoorde. „Ik zou je echter heel wat bewijzen kunnen bijbrengen, dat mijn woorden waarheid bevatten."

„En ik," antwoordde Van Baarle, „zou je wel honderd bewijzen kunnen geven, dat alles wat je daar gezegd hebt, niet opgaat."

„Zeg me dan eerst eens, Van Baarle, wie van ons kon er beter met zijn personeel overweg toen we in Deli zaten, jij of ik?" — „Nu ja," zei Van Baarle, „als je ook zoo gek bent als jij. — „Neen man, ik ben nooit gek, maar wel goed voor mijn personeel geweest."

„Als jij niet gek voor je personeel was geweest had je dat oud mirakel hier niet meegebracht," bromde Van Baarle. — „Daarvoor was een bijzondere reden," zie Diggers ernstig, „en die wil ik je wel vertellen ook. Misschien krijg je dan hier in Holland een blik op de Inlanders, dien je in Deli dertig jaar lang gemist hebt."

„Ik ben anders niet nieuwsgierig naar inlandsche familiegeschiedenissen", pruttelde Van Baarle nog tegen.

„'t Kan me niet schelen, of je er nieuwsgierig naar bent of niet, ik zal je toch de geschiedenis van Nankita en haar eenigen zoon vertellen," en Diggers begon:

„Vóórdat ik in Deli kwam heb ik gevaren, dat weet jullie wellicht. Hoe het kwam, dat ik bij de Lijn mijn ontslag kreeg, weet je echter niet; dat zal ik vertellen. Jullie denkt, dat ik vrijwillig ontslag nam, nietwaar?"

„'t Was aan boord van de „Veris". Ik was op een snikheeten morgen vrij van dienst. We waren in de buurt van Madeira. Ik had wat op dek geslenterd en wilde mij naar beneden begeven en mijn hut opzoeken, toen ik bijna struikelde over een kleinen Javaanschen jongen van een jaar of vijftien, die uit een der eerste klasse hutten werd getrapt en kreunend liggen bleef."

„Zal hij wel verdiend hebben," onderbrak Van Baarle den verteller.

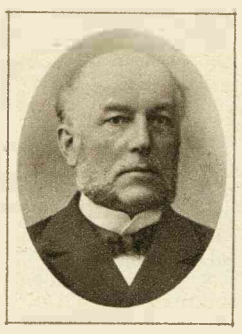
„Een oogenblik later," vervolgde Diggers, zonder op de opmerking acht te slaan, „een oogenblik later verscheen in de deuropening een planter uit Deli. Ik werd wit van woede toen de man verder niet de minste notitie van het ventje nam en de deur der hut weer wilde sluiten. Ik zette stevig mijn voet er tusschen. Wat ik precies gezegd heb weet ik niet meer, maar ons onderhoud eindigde met een welgemikten slag tusschen zijn oogen. Toen keerde ik mij om, raapte den jongen van den grond op en droeg hem mijn hut binnen. Hij was bewusteloos, doch niet ernstig gekwetst.

Hij was blijkbaar met zijn hoofd tegen de tegenoverliggende hutdeur gevallen en had daardoor het bewustzijn verloren. Ik legde hem op mijn krib en ik wilde dat jullie een van allen den blik uit die kinderoogen had opgevangen, toen hij mij aanzag. Juist toen hij bijkwam werd de deur van mijn hut geopend en kwam de Deli-planter als een razende Roland binnen, vergezeld door den kapitein. De man had natuurlijk als eerste klas passagier zijn beklag ingediend en het gevolg was mijn ontslag bij de lijn. Gedurende het gesprek tusschen den kapitein, den planter en mij, zat de jongen mij aan te staren met groote oogen en toen beide eerstgenoemden vertrokken waren, greep hij met zijn beide bruine handen mijn rechter en snikte: „O toewan, toewan, mijn schuld." — „'t Is niets, jongen, huil niet meer," zei ik, „'t is niets erg. Hoe heet je?"

„Hanno, toewan," zei hij.

„Nu Hanno," antwoordde ik, „je moet altijd goed en netjes je werk doen, zoodat geen enkele Europeesche toewan reden meer heeft tot klagen over je, beloof je me dat?"

„In geen tien jaar heb ik toen meer iets van den kleinen Hanno gehoord. Gedurende dat tijdsverloop had ik al een tamelijk kapitaaltje in rubber verdiend en had ik een zakenreis te maken. Op die reis was het, dat ik Hanno weer ontmoette. Ik herkende hem niet direct, doch hij mij wel. Hij was een slanke jonge man geworden, die uitstekend Hollandsch sprak. Hij waagde het niet mijn hand te vatten, toen hij zich bekend gemaakt had, doch aan 't schitteren van zijn zwarte oogen zag ik hoe blij hij was toen ik hem direct mijn rechter toestak, waarover hij zich diep boog, en, mij aanziende, zei: „Deze hand heeft den armen inlander beschermd, ik zal het nooit vergeten, mijnheer."

A. W. L. WISDOM Jr.

K. P. W. BESUYEN. †

Prof. Dr. H. OORT.

De heer A. W. L. WISDOM Jr. te 's-Gravenhage vierde in de afgeloopen week zijn zilveren jubileum als regent van de Diaconie-gestichten der Nederl. Herv. Gemeente aldaar. — Te Leeuwarden is op 23 December in den leeftijd van 38 jaar overleden de heer K. P. W. BESUYEN. De overledene was lid van de Gedeputeerde Staten van Friesland. — De Leidsche hoogleeraar Prof. Dr. H. OORT, een der meest populaire mannen onder de moderne theologen, vierde een dezer dagen zijn 80sten verjaardag.

los te komen. Voor Uw leven en dat der geheele bemanning sta ik U echter borg, indien U aan één voorwaarde voldoet en die is: „Kalm blijven."

De reddingsloepen worden uitgebracht en we zullen..." „Hallo" riep hij plotseling, „eerst de dames!"

„Hij had ons blijkbaar slechts even aan den praat gehouden om zijn mannen gelegenheid te geven de sloepen uit te brengen. Toen de zes booten waren uitgebracht waren alle passagiers van boord met uitzondering van vijf heeren, waaronder ik en het grootste deel der bemanning, benevens de kapitein.

„Mannen", riep de kapitein, „er is zwaar weer ophanden en, ik kan nu toch vrij spreken, nietwaar: de schuit houdt het niet. We moeten zien dat we iets krijgen om ons drijvende te houden Het is onze laatste kans en God zij onzen armen zielen genadig."

„We deden zooals de kapitein zei en het ging zeer kalm. De wind begon te fluiten door het want en met angstige oogen zagen we de reddingsbooten na, die zich in de verte nog tusschen de koraalriffen bevonden en zich snel verwijderden. De storm stak op. We reikten elkaar de hand. Hier op het schip blijven was een zekere dood. Ik had een plank gevonden, die mij juist dragen kon en wilde mij eveneens naar de verschansing begeven toen mijn oog viel op Hanno, dien ik allang vaarwel had gezegd en die nu kalm geleund stond tegen den grooten mast.

„Schiet op, Hanno," riep ik, „'t gaat om je leven."

„Ik weet het mijnheer, maar eerst wil ik zien dat U veilig en wel in zee ligt."

„Nonsens, hè, Van Baarle?" wendde de verteller zich plotseling tot dezen. Van Baarle antwoordde echter niet. „Toen kreeg ik het ongeluk waarvan ik nog steeds dit litteeken draag," vervolgde Diggers. „Ik sprong namelijk met mijn plank in zee, voelde een hevigen slag tegen mijn achterhoofd en verloor het bewustzijn...

„Toen ik weer bijkwam was de storm nog onverminderd in kracht en lag ik vastgesnoerd aan een balk, die mij blijkbaar maar net dragen kon. Tot mijn groote verwondering was er om mijn hoofd stevig een doek geknoopt. Ik keek om mij heen en zag ook werkelijk wat ik half verwachtte: het donkere hoofd van Hanno. Vreeselijk werden wij geslingerd en ik zag, dat de arme doodvermoeid was en geen kwartier meer boven water zou blijven. Hij hield alleen in zijn bruine hand een touw, dat hij om den balk had vastgesnoerd.

„Kom hier, Hanno, hijgde ik, „zóó hou je 't nooit vol." „Die balk kan er maar één dragen, mijnheer," zei hij. „Dan jij er op, Hanno," riep ik, „en direct."

„Ik zag de blijdschap op zijn gezicht en de groote dankbaarheid aan mij in zijn vermoeide oogen."

„Nooit, mijnheer," zei hij zóó beslist, dat ik niet verder aandrong, doch kalm het touw, waarmede ik was vastgesnoerd, begon los te maken. Nauwelijks had Hanno dit gezien of met een laatste krachtsinspanning hield hij mijn hand vast en zei snel:

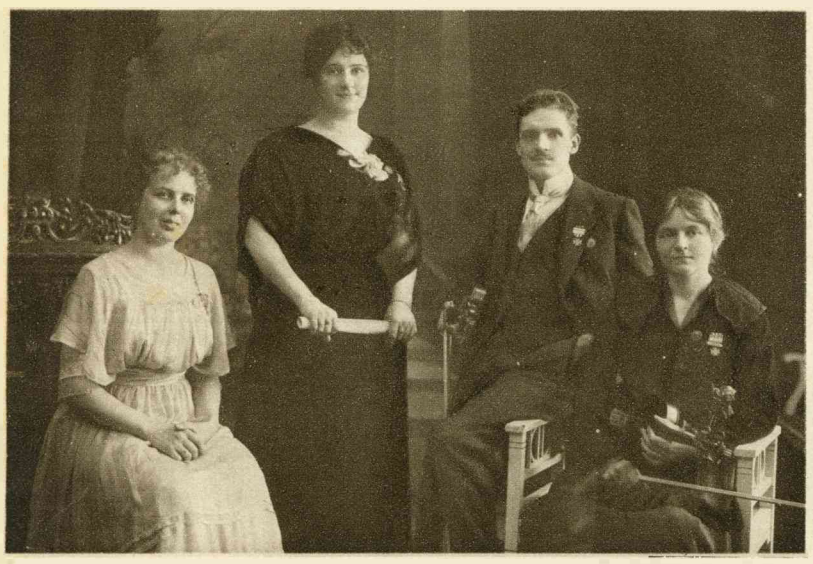
„Mijnheer, Hanno zal sterven. Uw leven heeft groote waarde voor de arme inlanders. Groet mijn moeder, mijn lieve moeder.... Vaarwel."

„Toen liet zijn vuist het touw glippen. Hij stak bij zijn armen boven zijn hoofd, zag mij nog éénmaal aan en verdween in de diepte....

Diggers stem beefde. Niemand onzer sprak. „De storm bedaarde langzamerhand en ik werd opgepikt door een der reddingbooten. Juist intijds."

„Dát is de reden, dat de oude Nankita met mij meekwam naar Holland en dát is ook de reden dat ik haar behandel, en tot haar dood toe zal blijven behandelen, alsof ze mijn moeder was. „Vindt je 't onzin, Van Baarle?"

„Neen," zei Van Baarle. „ik vind het geen onzin..."

VOOR ONZE MILITAIREN.

Gedurende den geheelen mobilisatietijd heeft het hier afgebeelde kwartet, bestaande uit de dames Truida de Groot (viool), Anna de Groot (piano), Jeanne Kielburger (zang, op de foto staande afgebeeld) en den heer Johan de Groot, allen uit Rotterdam, geheel belangeloos meer dan honderd concerten voor de soldaten op de meest afgelegen plaatsen aan de grenzen en in de linies gegeven. Generaal Kleynhens betoonde onlangs zijn waardeering voor hun verdiensten, door hun ieder een massief-gouden gedenkpenning (rechts) te zenden, waarbij hij hun schriftelijk den dank van het geheele leger overbracht voor den zoowel opwekkenden als verheffenden invloed, dien hun muziek op de soldaten uitoefende. Onlangs werden hun de gedenkpenningen in het kamp bij Millingen plechtig uitgereikt.

KAMPIOENSCHAP NEDERLAND DAMMEN.

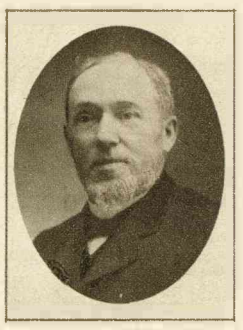
In Hôtel American te Amsterdam werd in de afgeloopen week gespeeld om 't Ned. kampioenschap in dammen. Onze foto geeft van links naar rechts de heeren: M. ten Brink, A. Visser, H. Hoogland Jr., kampioen van Nederland en wereldkampioen I. Myer; J. de Haas.

J. F. FOKKEMA. †

O. VAN KESTEREN. †

B. E. EITJE. †

Te Westergeest is op 64-jarigen leeftijd overleden de heer J. F. FOKKEMA, lid van de Prov. Staten van Friesland voor het district Dokkum, lid van het Hoofdbestuur van de Chr. Historische Unie. — Op 80-jarigen leeftijd is te Rijswijk overleden luit.-gen. O. VAN KESTEREN, officier in de orde van Oranje-Nassau met de zwaarden en Ridder in de orde van den Ned. Leeuw. Tot 1906 heeft hij het vaderland in verschillende belangrijke betrekkingen gediend. — Te Amsterdam is overleden de heer B. E. EITJE, Ridder in de orde van den Ned. Leeuw. De overledene was lid van het college van Pekidim en Amarkalim voor het Heilige Land, dat te Amsterdam zijn hoofdzetel heeft.

„Spreek er niet meer van, Hanno," antwoordde ik.

„Gedurende de reis vernam ik, dat hij alleen leefde en werkte voor zijn moeder, de oude Nankita, die jullie zooeven gezien hebt.

De reis was voorspoedig, we hadden prachtig weer en binnen een dag of drie, verzekerde ons de kapitein, zouden we aan de plaats onzer bestemming zijn. Een gelukkig einde zou de reis echter niet hebben. Tegen het einde van den tweeden dag kwam een zware lucht opzetten en juist stond ik op het punt mij naar den stuurman te begeven om eens te vragen wat die van de komende dingen verwachtte, toen ik languit op het dek sloeg evenals alle andere passagiers, die zich niet vlug genoeg aan het een of ander konden vastgrijpen.

„Dames en heeren," sprak ons de kapitein ernstig toe, „het schip zit op een koraalrif en heeft heel weinig kans

In aansluiting op ons bericht in het vorig nummer vinden onze Dames-Abonnées in dit nummer de Bon met bestelbiljet voor ons nieuwe Modeblad **DE ELEGANTE MODE.** Onze geachte Lezeressen gelieven deze bijzonderheden met aandacht te lezen en ons dan onverwijld hare inteekening te zenden voor een Abonnement op **De Elegante Mode.**